

MOZAIC MI

TIȘIO

NUMĂRUL	26	ISSN 2734 - 7486
DECEMBRIE	2022	ISSN-L 2734 - 7486

CUPRINS

Redacție: Alexandra Dragomirescu, redactor-șef
 Redactori: Andreea Bunea, Adrian Manu, Alexandra Cățu,
 Daniel Ghindea, Miruna Suvalcu
 Coperta: Andrei Dragomirescu
 E-mail: revista.cngm@gmail.com

7.

PROIECT

Proiectul „Etno-Toamna” a avut loc în Colegiul Național „Grigore Moisil”.

10.

TEATRU

Spectacolul de la Teatrul Excelsior ne este prezentat de Cosmin Bălan.

14.

INTERVIU

Alexandru Talambă i-a acordat un interviu Nicoletei Bazac, în cadrul rubricii „Artist în Moisil”.

6.

„Am stat în celebrul on-line. Atât de departe unii de alții și totuși atât de aproape. Oare eram aproape de ceilalți sau eram doar cu noi înșine? Sunt aspecte și aspecte.”

Aspect	04
La distanță de „un click”	06
Iertarea	16
Dragă părinte	18
Respiro poetic	20
Jocul poveștilor	27
România, un eșec național sau exagerare	28

Andrei Dragomirescu

CALENDAR

Să avem un an creativ!

Mulțumesc tuturor celor care au colaborat la „Mozaic”, din 2018 și până acum!

Selecția textelor și a imaginilor pentru calendarul 2023 a fost mai grea decât îmi puteam imagina. Am încercat să surprind diversitatea noastră.

În revistă publică elevi de gimnaziu și de liceu, profesori și părinți, foști elevi, oameni din Colegiul Național „Grigore Moșil”, dar și din alte unități de învățământ, avem texte în diferite limbi, texte ficționale, nonficționale...

Suntem un adevărat mozaic!

Alexandra Dragomirescu

8 secunde

Aspect

Care este aspectul asupra căruia ar trebui să insistăm mai mult? Dezvoltarea creativității? Munca în echipă? Echitatea? Cred că dincolo de ele, cel mai important lucru este atenția.

Suntem dependenți de telefoane, suntem obișnuiți să facem scroll, swipe și să fim multitasking, dar toate acestea ne reduc capacitatea de a rămâne conectați cu ce este în jurul nostru. Dacă generația Z (formată din cei născuți între 1995 și 2010) are, în medie, un nivel de atenție de 8 secunde, putem presupune că la fel se întâmplă și cu cei din Generația Alpha (născuți după 2010).

8 secunde sunt, desigur, insuficiente pentru a înțelege complexitatea unei situații, pentru a găsi cel mai bun răspuns la provocări sau pentru a avea timp de calitate cu o persoană. Dacă după 8 secunde de conversație față în față cu cineva, te refugiezi în telefon pierzi oportunitatea unei comunicări relevante.

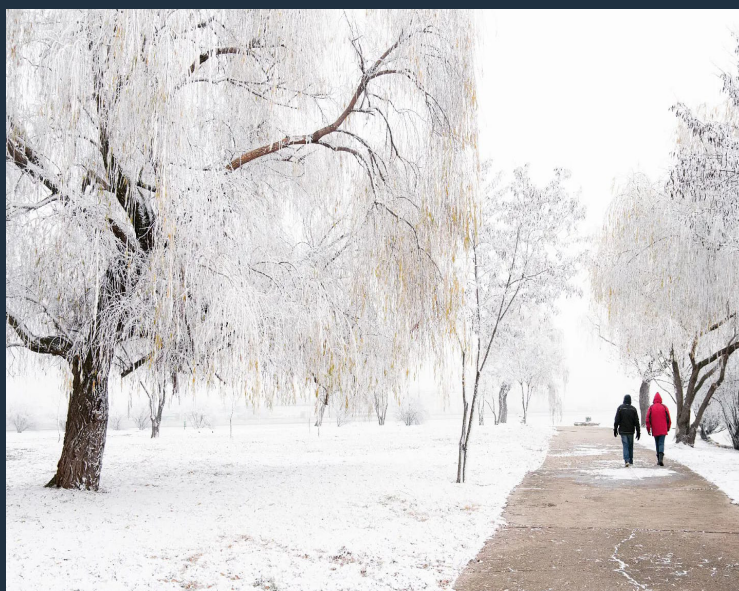
Andrei Marghescu

*Azi iarna vrajbei noastre s-a schimbat,
Prin soarele lui York, în toi de vară;
Iar norii toți, ce casa ne-o striveau,
Sunt îngropați în sânul-adânc al mării.
Purtăm pe frunți cununi de biruință;
Din ciunte arme am făcut trofeu;
Din aspre trîmbiți, vesele taifasuri;
Din marș războinic, pași suavi de danț.
W. Shakespeare, „Richard al III-lea”*

Poate că a-l asculta pe celălalt este mai plictisitor în comparație cu dezvăluirile presei, cu ultimul TikTok sau cu o poză pe Insta. Să fim cinști, sunt știri, videoclipuri și imagini care ne sunt aduse în fața ochilor și care ne par mult mai interesante decât banalitatea din jur. Avem nevoie de toți acești distractori? Ne ajută să progresăm? Ne fac viața de mâine mai bună? Singurul lucru cert e că ne deconectează de real și de oameni.

Telefonul nostru este multitasking și a evoluat de la aparatul cu butoane, la smartphonul de azi, dar structura minții noastre nu primește upgrade-uri anuale. Oricât ne străduim, suntem eficienți, cu adevărat, doar când ne stabilim priorități și facem lucrurile pe rând. Din acest motiv ar trebui să fim atenți la modul în care acționăm și la ceea ce ni se întâmplă. Viața noastră, cu reușitele și cu eșecurile ei, reflectă, în fond, capacitatea sau incapacitatea noastră de concentrare. Nu putem controla mediul și nici reacția celorlalți, dar putem să ne controlăm pe noi, să fim mai atenți și mai conectați cu ce se întâmplă în jurul nostru.

Alexandra Dragomirescu

Andrei Marghescu

La distanță de „un click”

Atât de departe și totuși atât de aproape... la distanță de un „click”.

Temele incitante sunt și cele mai productive, iar în această mică încercare voi aborda distanța sub diferite aspecte ale „existenței” ei.

Suntem în vremuri în care distanțele fizice se micșorează, dar oare acest fapt duce cu adevărat la micșorarea distanței dintre oameni?

Am trăit distanțarea socială, am avut regulă de distanță și încă mai zărim aceste reminiscențe ale pandemiei pe ici, pe colo. Poate uneori ne-am simțit bine la distanță, poate alteori nu, ne-a făcut să ne simțim mai singuri.

Cred că oamenii au fost fascinați de ceea ce nu au putut atinge. Au privit Luna, au încercat să micșoreze aparent distanța până la ea, apoi au dorit să aselenizeze.

Distanța e o entitate înșelătoare. Acest lucru mă duce cu gândul la Icar. Știm oare care este distanța corectă? Distanțele le stabilesc grupurile sociale și chiar indivizii separat. Știați că există o anumită distanță și în diplomație?

Înainte distanța era învinsă de imaginație, puteai fi într-un loc doar cu ajutorul gândurilor tale. Azi este învinsă de noile descoperiri.

Internetul este drumul virtual care a micșorat distanța, dar paradoxal, în același timp a mărit-o. Trimiți un e-mail cu un singur „click” și ajunge în câteva secunde. Încă un „click” și l-ai deschis, l-ai citit și... gata. Cu câțiva zeci de ani în urmă, așteptai o săptămână să ajungă o scrisoare, apoi o deschideai tacticos. Ba existau și cuțitașe de deschis scrisori. Mă gândesc și la vremurile de mult apuse când erau trimiși mesageri cu tot felul de răvașe, fiecare text cu stilul și cu personalitatea lui. Acum le vedem prin muzee și încercăm să recreăm o lume. Ce lume or să descopere urmașii noștri? Probabil niște mesaje impersonale stocate în cloud.

Am stat în celebrul on-line. Atât de departe unii de alții și totuși atât de aproape. Oare eram aproape de ceilalți sau eram doar cu noi înșine? Sunt aspecte și aspecte.

Aș putea scrie zeci de foi electronice, dar nu are rost. Importantă este doar ideea, important este că ea există și fiecare dintre noi poate încerca să o analizeze de la o distanță mai mică sau mai mare, cum dorește.

Camelia Ionescu

2022

ROMÂNIA

PROIECT

ETNO-TOAMNA

ETNO-TOAMNA

Ideea proiectului „Etno-Toamna” a venit, simplu, de la unitatea de învățare „Artele textile”. Programa școlară pentru clasa a X-a schimbă puțin perspectiva în ceea ce privește abordarea Educației Plastice, pregătind astfel elevii pentru o gândire mai critică și pentru un nivel diferit de înțelegere a frumosului în artă. În acest sens am dorit ca ei să se poată manifesta într-un mod diferit, mai elaborat decât simplele schițe de design vestimentar.

Pentru că este, de fapt, o aplicație practică la lecția de zi, care s-a regăsit în planificarea calendaristică a materiei, am contopit finalul de toamnă cu bogăția de elemente vegetale, în culori variate cu elementele de port popular pentru că este o tradiție a liceului, ca în fiecare an, să sărbătorim Ziua României în avans cu câteva zile.

Consider că am știut cum să captez interesul copiilor. Le-am povestit că am în plan să achiziționez câte un manechin pentru fiecare clasă, urmând ca ei să creeze schițe de costume premergătoare produsului finit realizat de fiecare clasă în parte. Elevii s-au implicat în așa fel încât s-a dezvoltat spiritul de echipă, devenind competitivi. Șase

clase a X-a și șase viziuni diferite de abordare. Minunat!

În legătură cu evaluarea, nu a fost ușoară deliberarea în momentul în care toate manechinele și-au ocupat locul în expoziția organizată pe scara profesorilor. Împreună cu doamna directoare și cu doamna profesoară Nela Ion am creat un clasament al creațiilor, punctând originalitatea, îmbinarea diferitelor tehnici, a diferitelor materiale convenționale și neconvenționale, încadrarea în temă și acuratețea creațiilor.

Fiecare clasă a X-a a obținut un loc în această competiție, urmând să primească câte o frumoasă și binemeritată diplomă.

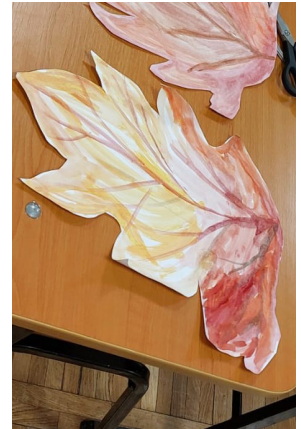
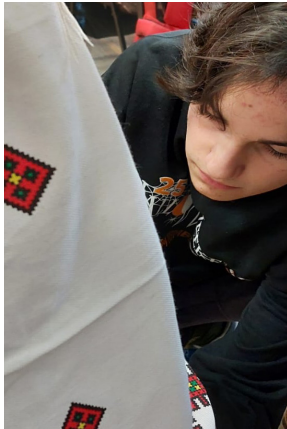
Aprecierile nu au fost doar din partea juriului. Atât profesorii, cât și elevii de la alte clase au ținut să își exprime opiniile personale cu privire la inedita expoziție.

În viitor, proiecte vor fi multe, cu siguranță. Următorul proiect artistic, însă, are ca scop organizarea unei expoziții mixte dedicată zilei Colegiului Național „Grigore Moisil”.

Andreea Bunea

6 manechine

6 clase implicate

Decernarea premiilor la cea de a VI-a ediție a concursului de dramaturgie New Drama.

Excelsior

New Drama

EDIȚIE
SPECIALĂ

Concursul a început cu ceva timp înainte de pornirea pandemiei, care, însă, le-a cam pus în cele din urmă bețe în roate organizatorilor și concurenților, fiind nevoiți să reprogrameze ziua decernării abia peste doi ani, în 2022. Cu toate acestea, Teatrul Excelsior s-a mobilizat într-o manieră impecabilă! La cea de-a șasea ediție au fost în juriu: Victor Morozov, Alex Popa, Teodora Petre, Ana Udriou și Alex Călin, actori, regizori și dramaturgi de profesie. Concurenții au fost Denisa-Florentina Neațu („Ne învărtim în sens invers acelor de ceasornic”), Diana Marghiolu („Ordine și liniște la cină – Poză pentru vrăbiuțe”), Antonio-Daniel Petrică („Vita Vitae”), Patrick Josephs („Și afară era frumos”), Vlad-Cristian Gherghel („Ceasul”) și Daria Ancuța („Desenează-mi un monstru”).

După un dificil și lung proces de selecție, juriul, ajutat și de votul publicului, a decis ca piesa „Vita Vitae” să fie câștigătoare, felicitându-i și pe restul participanților pentru toată creativitatea, talentul și implicarea lor!

Înainte de decernarea premiilor, am reușit să iau două interviuri.

Primul interviu este cu Antonio-Daniel Petrică, concurent.

Cum a fost pentru tine această experiență?

Antonio: A fost pentru prima dată, am scris-o la cincisprezece ani, deci în urmă cu aproape trei ani. A fost foarte interesant pentru că... am descoperit foarte multe lucruri despre mine, respectiv despre...abilitatea mea de a scrie. Da, a fost o experiență... mișto!

De ce te-ai decis să participi la acest concurs? Ce te-a împins? Cine te-a motivat?

Antonio: Tocmai ce sosisem în București, nu știam pe nimeni. Singura mea dorință era de a fi într-o trupă de teatru. Ajunsesem la Palatul Copiilor din București și coordonatoarea de acolo mi-a spus despre... despre concursul ăsta și mi-am zis să-mi depășesc limitele, să văd, pot să le depășesc?

Legat de cum a fost pusă în scenă piesa ta? Ce părere ai?

Antonio: Am fost foarte mulțumit! Mi-a plăcut foarte mult... cum să spun... distribuția care a fost făcută.

Da, a fost de parcă l-aș fi pus eu în scenă!

Și... regrete în privința piesei ai? Consideri că mai sunt lipsuri pe ici, pe colo sau totul a ieșit ca la carte?

Antonio: Absolut... absolut că... trebuia să mai lucrez eu. Textul a fost neatins, l-am lăsat în forma lui din prima zi, chiar și după workshopul de scriere dramatică pe care l-am avut cu doamna Oana Răsuceanu.

Sunt conștient că aveam mai mult potențial, însă sunt mulțumit și de ceea ce s-a creat acum.

În al doilea interviu, am discutat cu Mihnea Chelu (actor în piesa scrisă de Antonio Daniel Petrică).

Care e mesajul pe care ți l-a transmis personajul jucat?

Mihnea: Noi am glumit, nu într-un sens răutăcios, cât eram la repetiții, că personajul meu nu e într-adevăr un om, cât e un concept. De altfel și Antonio a scris acolo la scena mea: „teama de singurătate” și mi s-a părut... că însumează destul de bine mesajul pe care trebuie să-l transmită. În text e vorba de un om care comunică la telefon cu cineva, numai că la capătul celuilalt fir nu se aude nimeni și am încercat să transpunem chestia asta în fața oamenilor, altfel decât cu un telefon, mai exact printr-o lipsă de interacțiune efectivă cu partenerii mei de scenă. Cumva... e foarte interesant... Că nu este propriu-zis singurătatea, nu transmite mesajul singurătății, ci transmite lupta unui... a oricui, de a încerca să nu se lovească de singurătate, cam ăsta cred că e mesajul.

Spune-ne mai multe despre perioada pregătirii spectacolului și cum a fost pentru voi.

Mihnea: N-a fost o perioadă foarte lungă, a fost chiar săptămâna asta și am avut norocul de a ne vedea în fiecare zi în formula aceasta:

aceasta: noi cinci și regizorul, care-i a șasea. Ne-am concentrat, înainte, pe a desface textul, pe a înțelege cumva care erau mesajele profunde și cum putem să le asociem cu repere din viața noastră. După care am încercat să construim logic pe structura spectacolului o poveste care să se închege mai mult sau mai puțin, pentru că factorul comun pe care l-am identificat noi a fost fix singurătatea. Fie că vorbim de povestea fetei... o să spun cum se numește în text, nu este o jignire: „fata grasă”, fie că vorbim de povestea băiatului cu părinții divorțați, cam toți se lovesc de... marele dâmb care se numește singurătate. De aici lucrurile au mers de la sine, s-au așezat cap la cap și l-am prezentat astăzi.

Dacă ai fi avut șansa să schimbi ceva la personajul tău, ai fi făcut-o?

Mihnea: Mhm... Curioasă întrebare. Îmi place foarte mult oarecum că... e ușor criptic, în replicile pe care le am, pe care mi le-a oferit

Antonio. Nu spune foarte multe prin cuvinte efective, ceea ce-mi dă mie oportunitatea, în munca mea de actor să... nu să mă joc, să-mi descopăr un univers interior propriu și să transmit mai multe...mhm... să plece spectatorul cu o impresie mai largă despre toată povestea, chiar dacă eu folosesc puține cuvinte ca să o spun, ceea ce e un exercițiu foarte util pentru mine ca actor. Deci nu cred că aș fi modificat textul neapărat. Gluma aia cu frigiderul... este senzațională... mie îmi place să fac glume de genul, nu cu frigidere sexy, dar d-astea, dead jokes, și m-am simțit foarte bine s-o spun. Nu, nu cred că aș fi modificat neapărat ceva.

Pentru mine a fost o experiență foarte frumoasă și totul a fost foarte bine organizat, având un scop nobil. Abia aștept și următoarele ediții!

Articol, interviuri și fotografii realizate de

Cosmin Bălan

Pentru mine a fost o experiență foarte frumoasă și totul a fost foarte bine organizat, având un scop nobil.

Abia aștept și următoarele ediții!

Alexandru Talambă

Artist în Moisi

Știm că ești pasionat de percuție. Ce instrumente preferi, melodice sau ritmice? Care este instrumentul preferat de percuție?

Așa este, sunt pasionat de percuție încă din clasa I. În toamna anului 2017, la sugestia mamei mele, care a absolvit Universitatea Națională de Muzică din București, m-am înscris la Școala Gimnazială de Arte Nr. 3, cu program extern. Întrucât nu am fost în București în momentul în care avea loc preselecția pentru clasa de pian (pe care îl studiasem în particular cu un an în urmă), am hotărât să mă prezint la preselecția pentru percuție. Astfel, am fost admis și așa a început povestea mea în muzică. La început, cum nu eram obișnuit cu instrumentele melodice, am preferat instrumentele

ritmice, deoarece îmi era mai ușor să bat pe o singură membrană, decât să mă plimb pe o marimbă cu cinci octave, care era oricum la fel de mare cât mine la acel moment. Acum însă, nu pot spune că prefer un anumit tip de instrument de percuție mai mult decât altul, fiindcă acestea sunt făcute să sune bine împreună, iar îmbinarea sunetelor lor m-a fascinat încă de la început. Instrumentul meu favorit este marimba, întrucât petrec cel mai mult timp cu aceasta.

Te-ai gândit vreodată să faci o carieră din muzică?

De la începutul acestui an școlar, mi-am transferat orele de muzică de la Școala Gimnazială de Arte Nr. 3, la Colegiul Național de Muzică „George Enescu”, moment din care, am început să mă gândesc tot mai mult la o carieră în muzică. La acest plan au contribuit și încurajările profesorilor și ale colegilor. Inițial, mă gândeam să fac muzică abia ca o a doua facultate, dar cu cât petrec mai mult timp în fața instrumentelor, cu atât mă atașez mai mult de ele.

Însă, ceea ce presupune o astfel de carieră, am aflat de-a lungul ultimilor patru ani, de când fac parte ansamblul de percuție Young Beats, coordonat

Adam Negru

de Zoli Toth, în cadrul programului național Cantus Mundi. Alături de ei, am descoperit că o carieră în muzică se bazează pe seriozitate în repetiții, pe respect față de ceilalți și pe multă muncă. Aceste eforturi au fost răsplătite printr-o serie de concerte foarte apreciate, susținute pe scenele Festivalului Internațional „Cerbul de Aur” organizat în Brașov (august 2018), a Ateneului Român (decembrie 2019), a Filarmonicii din Brașov (decembrie 2020), a Expoziției Mondiale din Dubai

Când urc pe scenă mă gândesc că eu, în calitate de instrumentist mă aflu acolo pentru a face oamenii să fie fericiți și, totodată, să mă bucur eu însumi de public, de nivelul la care sunt și de aplauzele calde, mereu binevenite după o muncă de ani de zile. În fața publicului, încerc să transmit o puternică emoție în ceea ce privește interpretarea spectaculoasă, precum și un repertoriu care să includă de la melodii tradiționale românești, până la compoziții clasice, ori chiar teme din filme sau jocuri.

„orice lucru făcut din pasiune nu poate fi făcut prost sau greșit”

(octombrie 2021), a Sălii Gloria din București (decembrie 2022), enumerând astfel doar câteva dintre marile concerte avute până acum, alături de Young Beats. Totodată, am mai fost pe scene cu totul deosebite, precum cea a Institutului Liszt – Centrul Cultural Maghiar, alături de Enescu Percussion Group, coordonat de profesorii Irina Rădulescu și Răzvan Florescu.

Ce simți atunci când cânti în fața publicului?

Ce mesaj ai dori să transmiți cititorilor revistei?

Vreau să le spun cititorilor, profesorilor și colegilor din Colegiul Național „Grigore Moisil” că orice lucru făcut din pasiune nu poate fi făcut prost sau greșit. Atât timp cât arăți interes și muncești zi și noapte pentru ați atinge țelul, munca aceea nu va scăpa de recompensare din partea lumii.

Interviul realizat de Nicoleta Bazac

Iertarea

Forgiving

Probabil mulți dintre noi au auzit măcar o dată în viață proverbul african: „E nevoie de un sat întreg să crești un copil”.

Ca mamă, am luat mereu în serios aceste vorbe înțelepte și am încercat în toți acești 16 ani (vârsta fiului meu) să îl expun pe băiatul meu la experiențe educaționale cât mai diverse, care să îi aducă noi și noi perspective.

Una dintre cele mai importante, ca parcurs și relevanță, este legată de cursurile de limba engleză de la o școală privată.

Alegerea de acum aproximativ 10 ani s-a datorat atunci promisiunii „more than English” (mai mult decât engleză).

Un exemplu pe care îl împărtășesc cu voi, acum, este RULER, programul în care copiii sunt implicați de mai bine de un an, pe parcursul lecțiilor de engleză.

Programul RULER s-a dezvoltat în cadrul Centrului de Inteligență Emoțională de la Yale University, fondat și condus de Marc Brackett.

În cartea sa „Permission to feel”, Marc relatează faptul că, până

în anii 1980, majoritatea psihologilor considerau emoțiile ca fiind un zgomot inutil și că sentimentele noastre ne încetinesc și ne stau în calea realizării obiectivelor.

Însă, ironia sorții, adaugă autorul, este că, atunci când ne ignorăm sau reprimăm sentimentele, acestea nu fac decât să devină mai puternice. Sentimentele rănite nu dispar de la sine. Nu se vindecă singure.

Dacă nu ne exprimăm emoțiile, ele se adună ca o datorie, care, în cele din urmă, va ajunge la scadență.

Programul RULER își propune dezvoltarea a cinci abilități emoționale necesare pentru a ne folosi emoțiile cu înțelepciune:

Recognize/ recunoașterea

Understand/ înțelegerea

Label/ etichetarea

Express/ exprimarea

Regulate/ reglarea

După ultima oră de engleză din decembrie 2022, vine fiu-meu acasă și începe să îmi povestească: „Mami, a fost cool. Astăzi ne-am ocupat de o

emoție.” „Care emoție?” întreb eu.

„Forgiving/iertare.”

Și începe să îmi povestească ce activități au rulat în perechi și cum au făcut improvizație pe anumite situații în jurul acestei emoții.

Apoi deschid inbox-ul și găsesc un mesaj către părinți în care suntem înștiințați de obiectivele lecției de final de an:

„Copilul dumneavoastră a avut parte de o lecție construită în jurul emoției exprimate prin cuvântul For-giving”.

Anexat primim și un document în care suntem invitați, în calitate de părinți, să împărtășim copilului nostru o amintire despre când am fost iertători și apoi să îl rugăm și pe el să ne povestească o întâmplare când a simțit că este iertător.

„Inspirată alegere de final de an!” mi-am spus.

Mi-am luat spre reflecție și eu obiectivele propuse copiilor:

- să conștientizeze factorii care determină când și de ce iertăm pe cineva;

- să analizeze propria experiență de a ierta sau a nu ierta pe cineva, de a fi iertat sau nu de cineva și importanța pe care au avut-o aceste lucruri în viața lor;

- să conștientizeze strategiile care ar putea ajuta iertarea, dar și faptul că aceasta nu poate fi forțată să se întâmple.

Extind invitația spre reflecție tuturor care simțiți că merită timpul vostru în preajma sărbătorilor, cu credința că, dacă am lua în serios învățarea socio-emoțională, rezultatele s-ar simți în comunitățile noastre mai mari sau mai mici.

Cred mult în parteneriatul profesori-copii/tineri-părinți în a contu-ra un viitor mai bun pentru noi toți.

La mulți ani tuturor!

Cristina Țirulnic

Data:
Locul:
Adresa:
Etnia:
Religia:

Dragă părinte,

Mușchi, piele, artere, tendoane. Sunt o creație.

Un design, dar spre deosebire de celelalte creații, eu nu îmi servesc maestrul. Costumul îmbracă croitorul, pantofii îi vin pantofarului. Suntem arme. Și suntem îndreptate în direcția total opusă.

Cine e creatorul meu? Am o vagă idee. Un lucru știu sigur. Sunt imperfect. Intenționat am fost făcut așa. Ademenit într-o existență pe care nu mi-am dorit-o și trădat de idealurile pe care trebuia să le servesc.

Aspectul meu a fost batjocorit. Acolo unde străluceam acum sunt deformat.

Acolo unde eram mândru, acum, sunt rușinat.

Am decăzut împotriva voinței mele, cu tot efortul pe care îl depun, sunt adus într-o umbră dezamăgitoare a ce am fost odată.

Aspectul meu mai este ținut în picioare doar de ura ce îmi arde în suflet. Am fost trădat. Nu! Am fost trădați. O să rup blestemul acesta aruncat asupra mea și o să am parte de răzbunarea mea.

Nu îți face griji tata, o să vin acasă în curând. Dar până atunci mai am un lucru de făcut.

Ai grijă de tine.

Eternally Yours,

Andrei Străjer

Florentina Niculiță

RESPIRO POETIC

Aspect (definiție)

Impropriu, sugestiv datează

Printr-o arie obiectivă

Tot ce e prezent în lume.

Existența este clară

Când pe toate le cunoaștem

Și în **DEX** e confirmat

Și-n istorie, în prezent,

În gândire, în **ONLINE** : ...

FEL DE A spune, de a zice

De-a vedea în limitare

De-a restrânge mult o zare .

Ce nu **SE** remarcă prin apartenență ,

Nu are scop a **PREZENTA** în permanență,

amănuntele = poemele abstractizării !

Alese pentru **AL** interpreta,

Greșelile **UNEI FIINȚE UMANE**

Prin priceperea deșartă **SAU** înțelegerea precoce

Ce sting din valoarea dată,...

o artă neglijată.

Al nimănui , **AL** tuturor, Al Lui.

Înțelegerea **UNUI** tot nu reprezintă

Compararea Lui cu un **LUCRU**...

Antiteza absolut-nimic.

Aspect (Dexonline) 1. Fel de a se prezenta al unei ființe sau al unui lucru.

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Disimulare în umbre

„Alte măști, aceeași piesă,

Alte guri, aceeași gamă,“

Totu-n jur este o scenă

Unde publicul n-aplaudă.

Replica este aceeași,

Dar urechile se schimbă

Când din vocea dulce iese

Doar o propoziție simplă.

Metaforica cortină

Ține după ea doar umbre,

De actori ce poartă bine

Doar niște fațete culte.

Toate piesele sunt bune

Nu există scaun liber

La spectacolul esenței,

Ce te prinde-n aparența

Unei vieți jucate bine .

Carina Barna

Anti-efect

Mă inspiră zgomotul și mulțimile,

Claxoane de taxi și sticle sparte la colțul străzii,

O melodie fredonată în metrou în codul morse,

Totul izvorând dintr-un ochi secăt din mijlocul străzii,

Un canal desfundat din care evadează toate ideile mele.

Mă inhibă zgomotul și mulțimile,

Tăcere mortuară în care ecourile se desfac

De fiecare dată când lovesc pereții, ca mai apoi

Să se răsfrângă deasupra, să mă înghită sunetul

Pașilor chiriașilor de vis-a-vis și clopotul bisericii.

Aud cum se usucă petalele crizantemelor și

Cum timpul tremură într-un colț, prins de păianjen,

Devenit personaj principal în sceneta păpușarului.

Dar simt lipsa farfuriilor sparte pe gresie și

A televizorului adormit pe fundal, unde cântă aceeași reclamă.

Ana Vertan

Monstruos

Sunt monstrul latinesc cu primul sens al numelui –

Degete lungi se termină cu gheare,

Sufletul făcut dintr-un ciot de lumânare

Sunt avertismentul pe care nu-l ascuți
ușa dintre lumi
gură dulce și acră
îți stau peste umăr
sunt în spatele gândului tău
șoapta de dinainte de vis
mă vezi în oglinzile vechi și
la marginea amintirii e mâna mea

Sunt colți și cuvinte, ca fiecare alt poet,
făcută din lut și mied și foc și scuipatul
și mila unui zeu cu un ochi lipsă

Sunt monstrul, rădăcina cunoașterii,
cu chip straniu și înfricoșător
îți spun să-ți fie frică,
frică de uitare, dar nu de moarte
îți spun să-ți fie frică, dar să trăiești
în ciuda fricii

Maria Georgescu

Zile în care

sunt parte din conversație,
dar sunt și mult în afara ei
și afară plouă.

simt că ți-e frică de vocea mea,
așa că decid că și mie îmi e.
plec,
pretind că n-am plecat,
mă întorc,
pretind că am fost mereu acolo.
nu mă lua în brațe,
nu ți-e dor de mine,
e numai fum sub haine largi,
iar tu ești cearta dinaintea florilor.
suntem mai moderni ca arta contemporană
contemporani cu o melancolie scheletică
scheleții unor promisiuni
pe care eu știu că le-am pierdut
când am realizat că
îmi placi mai mult ca stelele.
promit să te sun,
să-ți explic ce galaxie îmi umple capul,
poate atunci vei vedea că încerc
să fiu mai puțin fum în haine largi,
îmi vei explica și tu
de ce e așa de adânc oceanul tău
și voi învăța să te văd
ca pe florile primite
doar pentru că ți se păreau frumoase
și te-ai gândit la mine.

Eva Maria Cîrjan

Înaripate

Un haute couture

Din colecția veche

Între-un atelier parizian

Un Dior tropical

Prins cu funde albe de clopoței ...

Livrat la timp

În celălalt capăt al lumii

Într-o casă cu lampioane .

Primit de fapt

a doua zi ,

Într-o baie mizeră de liceu ,

Cu uși mângălite

Când bumbacul gri s-a deșirat

Și au crescut două aripi

Pe spatele unui zenit

Necunoscut.

Cu ochii cumulus congestus

Din care se scurgea

Tot sângele disolut

De pret-à-porter

De peste tot.

Și a rămas

Să fim

Înaripate.

Să urcăm în Soare .

Fedaini iconoclaști

Fără să ni se sfărâme aripile

Brodate.

Alexandra Cătănescu

Nerozii

Mizerabili

De ce-ți bați joc de bietul om al străzii?

Îl pictezi în culori ale distrugerii

Îl portretizezi ca pe un câine

Doar pentru că tu ești un șobolan pierdut

În vasta societate.

Dai cu spray pe toți pereții colorați

Speri să-i fixezi

Înnegrești viețile tuturor

Cu aura ta ucigătoare

Împrăștii tristețe acută

Și provoci mâncărimi fatale

Tu ești! Oglindă, răspunde!

Ciumă roșie ce ești

Dispari!

Acum....

Alexandra Cățu

Mica distopie

Fumând scorțișoară

Un loc neobișnuit

Și rupt, din nou,

De orice realitate aparentă

Trimițând uneori bule de aur

Acesta e cadrul.

*

Rămânem tablouri

Ce permit fascinant atâtea scenarii

Și astfel se naște o stare

În cortul de pânză în care

Interiorul capătă adâncime

Un cort colorat și plin de coloane

Cu bolți rotunjite, parțial-solare

Piramidal, jonglează cu linii

Pânzele ascund hărți

Și acolo unde bârnele se întretaie

Se prind aștri, căci cortul păstrează
căldura,

Răscolit, se învârte, căci cortul coboară

Și ne lasă pierduți

Fumând scorțișoară.

Praf într-un aer aparent auriu

Bulele sparte vulcanic în sobe

Fum sufocant în cortul de pânză

Se vad oameni șezând

Lipiți de pământ

Astfel se-arată oameni-ventuză.

Ne prezinta: cârpe

Ei ne-au ridicat concret

Ne-au desfășurat lumea textila

Ne pot rula ridicol ochii

Ne pot dărui cu prostie

Ne pot face pe noi sa înțelegem și pe
voi sa aplaudați

Se dezic de tot ce-ar fi ars în cuptoare

Și lasă afară oalele care

Pot fi modelate și arse de vânt;

Cu drag aș zdrobi

În stânci peisajul.

Înăuntru poezie și sclipiri

Afară lut

Tac și ascult

Corbii cum strigă vreun geniu.

Lipsita de structura, și pasărea coboară

În plonjon simetric

Fumând scorțișoară.

Până când se apropie

Și o vedem monstruoasa:

Niciun corb lucios.

În gingii dinții

Se înfig ca zimții:
E ciocul unei vrăbii care mușcă
La ceas imaginar
Vom regăsi ideea.

Ruxandra Constantinescu

Beautiful like a fiction

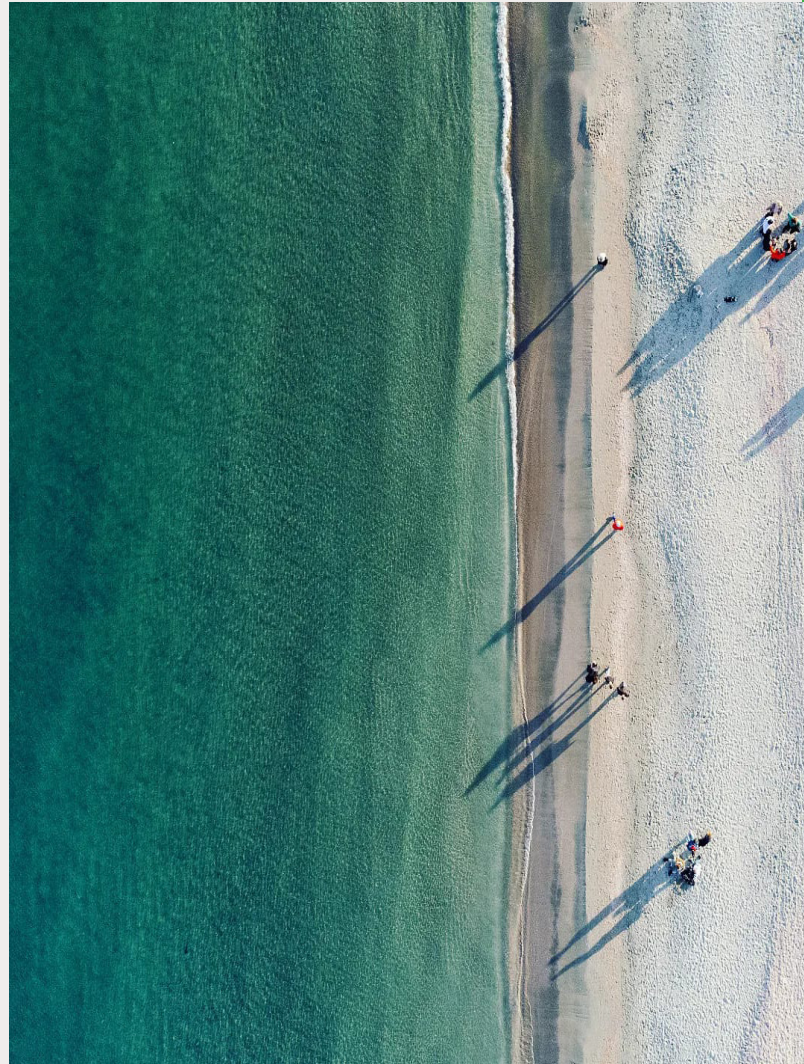
It was not about your looks,
You reminded me of books,
You seemed fictional to me,
I'd never thought one could be
Perfect and broken at once
In a blink you made my heart bounce.

I haven't noticed your smile,
It slipped away at that time.
I haven't noticed your eyes,
I must have met them once or twice.

All that mattered was your soul,
It was what made you a whole,
And your soul was out of worlds
That I can't describe in words.

Your soul was some other thing,
It was like some kind of painting

Cause I looked at you in awe,
And what I actually saw
Was beneath you flesh and bones,
It was not your brains or clothes...
It had nothing to do with
Your aspect, no matter how sweet,

Gorgeous or well-built you seemed
Or that you were what I daydreamed.
Your features did not compare
With the beauty inside there.

Alexia Cristea

Jocul

poveștilor

Andrei Marghescu

A fost odată ca niciodată, la marginea ținutului de Miazăzi... un dragon pe care îl chema Dragoș. Cu mult timp în urmă, el a fost exilat din țara Foarfecilor pentru că nu era suficient de fiores, așadar, trăia singur.

Într-o zi dragonească, Dragoș a evadat din temnița sa cea fără de scăpare. Acesta a pornit într-o călătorie misterioasă și periculoasă, în căutarea răzbunării pentru că nu îi plăcea solitudinea. Pe lungul său drum a salvat un pitic de la înec, care a scos din buzunar o amuletă și i-a zis:

—Când vei avea nevoie de ajutor, atinge talismanul și eu voi veni de îndată.

Piticul a dispărut ca prin magie și în urmă a lăsat un nor de fum.

Între timp, dragonul a ajuns la hotarul Ținutului Foarfecilor. La intrare păzea chiar cel mai bun prieten al acestuia și când l-a zărit, creatura a urlat:

—Pleacă sau vei suporta consecințele faptelor tale! Iți este interzis aici!

—Nu mă tem de tine! a spus, cu voce tremurândă, Dragoș. Pot fi fiores!

A început lupta... Acesta a fost momentul în care dragonul a crezut că totul s-a sfârșit. El era un pacifist, de fel. Atunci și-a amintit de spusele piticului și a atins amuleta. Deodată, s-a auzit un zgomot puternic și vederea i s-a încetșosat. S-a trezit în lumea muritorilor, reîncarnat într-o înghețată. Și-a dat seama că acela era Spiritul Morților, care a hotărât să-i mai dea o șansă, într-o lume cu mai puține pericole.

Poveste compusă prin joc(ul poveștilor) de

Laura Bucur, Maia Gordiciuc, Maria Grădinaru, Pop Maria

Daniel Ghindea

România –
eșec național
sau
exagerare?

România este ca oricare altă țară: subiectivă. Dacă Simona Halep devine astăzi prima jucătoare de tenis din lume, ca în anul 2017, România va fi astăzi o țară de succes. În schimb, dacă mâine se va opri apa caldă în București, va fi o țară săracă, va ieși la iveală caracterul defect al economiei și toți cetățenii își vor petrece ziua ultragiind autoritățile.

Felul în care România arată pentru noi, elevii în formare, este mai important decât oricare alt aspect al țării.

La nivel macroeconomic, noi suntem locul în care se duc resursele, în noi se investește cel mai mult timp (avem timp la discreție pentru că nu-l utilizăm pentru a ne susține financiar, este al nostru, oferit gratuit), iar timpul este cea mai importantă resursă, pentru că este irecuperabilă. Aceste investiții sunt foarte importante, deoarece ne specializează și ne ajută să fim cât mai eficienți în ceea ce vom urma mai departe ca domeniu de activitate. De menționat aici este faptul că România oferă, în special, o educație accesibilă, cardinală, pentru care în alte țări se plătește mult. Dar ce se întâmplă atunci când tinerii migrează și nu mai oferă ceea ce părea promis a fi dat înapoi? O problemă importantă, dar care este un rezultat normal al modului negativ în care ne este prezentată țara.

De mici suntem învățați că România este o țară „eșuată”. Nu există săptămână în care adulții din jurul

nostru să nu aducă înjosiri la adresa ei. Este o normalitate, sunt cuvintele în care am învățat să credem.

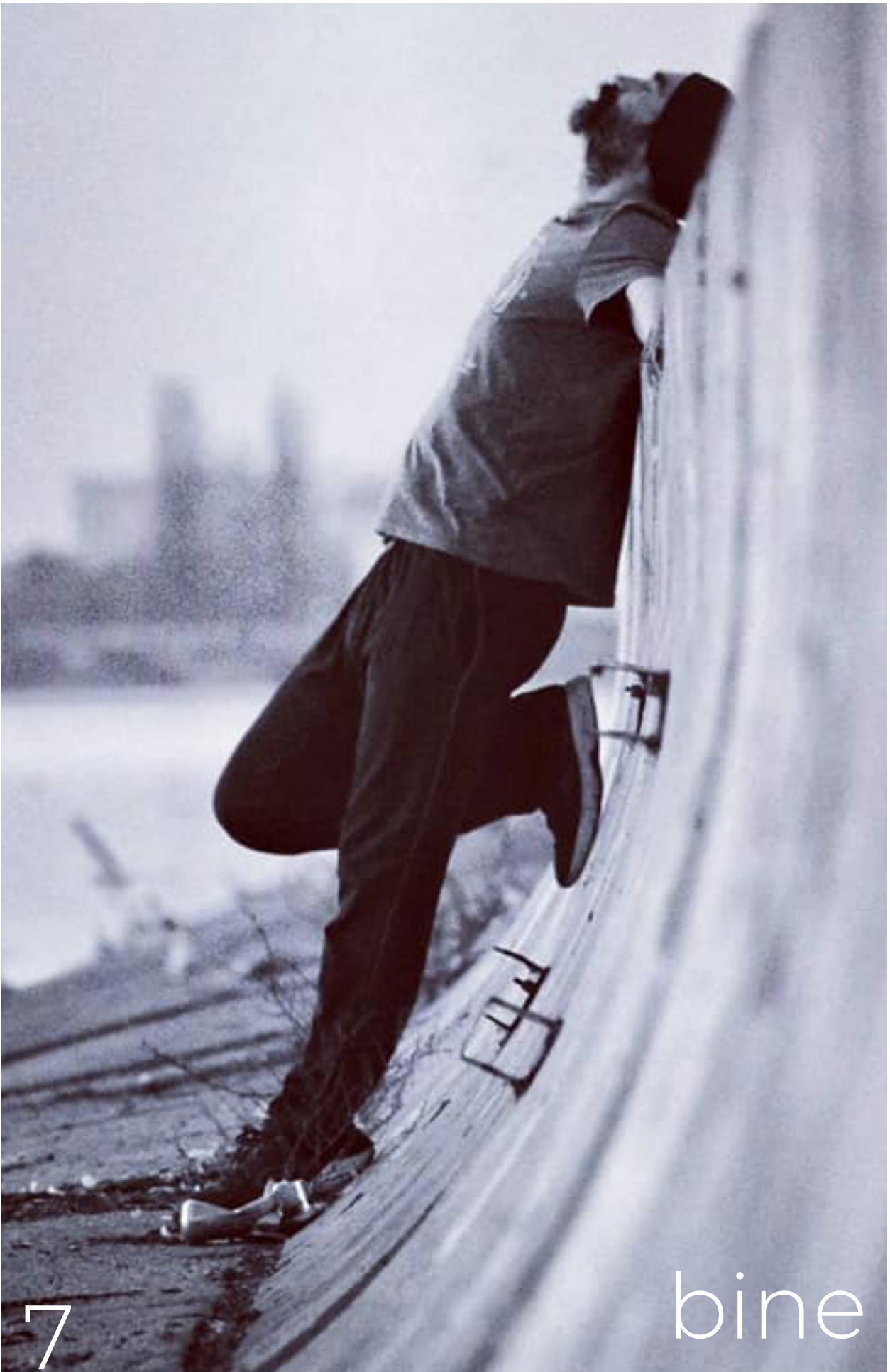
Aceste păreri unanime au construit o realitate colectivă în care, crescând, unii dintre noi ajungem să nu mai credem. Totuși, procesul de a reconstrui credințe este unul dificil. Degeaba încearcă românii să arate și părțile bune ale țării, oferind oportunități și promovând aspirațiile intelectuale. Majoritatea copiilor sunt învățați de mici că trebuie să plece, iar când împlinesc vârsta legală emigrează instant, de teamă să nu aibă experiențele înfiorătoare despre care îi avertizează părinții lor.

Ceea ce se neglijează cel mai mult în această țară este felul în care este ilustrată. Părinții își doresc ca odraslele lor să nu îi părăsească, dar nu dau niciodată atenție felului în care le prezintă țara. Dimpotrivă, printre cetățeni este încurajată discreditarea țării, iar printre studenți este ponegriță rămânerea în țară.

Atitudinea de inferioritate a românilor în raport cu România este un fenomen real, materializat deseori prin emigrații.

Este România o țară în care merită să locuiești sau nu? Sunt elevă și mă întreb același lucru. Depinde de privitor, dar majoritatea românilor ar răspunde negativ.

Estera Stoica

27

Andrei Marghescu

bine
rău